

Waar woont God?

Preek over Romeinen 10:17

Te lezen: Romeinen 10:4-21
Zuilen, 18 augustus 1974

Ik vind het jammer, dat vandaag de zondagsschool weer begonnen is. Aan het begin van deze preek had ik de kinderen van de zondagsschool namelijk wel iets willen vragen. Deze vraag: Waar woont God?

Tien tegen één dat een hele bos vingers omhoog had geweest. God woont in de hemel! God woont in de hemel.

Dat is ook zo. Toch zou het teleurstellend zijn, wanneer die kindervingers alléén maar strak omhoog wezen. De hemel is zo ver weg. Wanneer God alleen maar in de hemel woont, is God zo ver weg.

We mogen ons gelukkig prijzen met bijbelvaste zondagsschoolonderwijzers en onderwijzeressen. Ik ben er dan ook niet zo bang voor, dat die kindervingers alleen maar verticaal omhoog zouden wijzen. Na enig nadenken zullen ze vast ook wel horizontaal gericht zijn. God woont hier! In mijn hart!

God woont gelukkig niet alléén hoog in de hemel. Ver verheven boven onze menselijke knoeierijen. Op een discrete afstand van alle rommel die we op aarde gemaakt hebben. We hebben geen God die er alleen maar op uit is om een heilige afstand tot ons te bewaren.

We hebben een God die in het mensenhart wil wonen. Wanneer u uw leven voor God openstelt, neemt Hij er gegarandeerd zijn intrek. Zo is Hij!

Maakt u zich geen zorgen: God zoekt geen kant en klaar paleis. Hij zoekt een woning. De ruimte van een mensenhart om daarin God te kunnen zijn.

Geneert u zich niet voor de rommel in uw leven. Die ruimt Hij eigenhandig op.

Geneert u zich niet voor de kaalheid en de armoede. U hoeft tevoren geen mooie teksten aan de muur te hangen. Of allerlei vrome kitsch in uw hart neer te zetten.

God zoekt alleen een woning, die Hijzelf kan inrichten. God wil in u wonen:

Uw hart kan vol zijn van zijn liefde.

Uw gedachten en woorden kunnen vervuld zijn van zijn wijsheid.

Uw handen kunnen doen wat Christus deed.

Uw voeten kunnen u brengen waar Christus wil zijn.

God woont in de hemel. God woont in het mensenhart. Maar hiermee is nog niet alles gezegd over het wonen van God. Waar woont God?

Er zouden ook kindervingers door de kerkzaal moeten gaan.

Langs zuster A. Langs ouderling B. Langs de jeugdleider en de organist. Zo'n kindervinger zou langs alle aanwezigen moeten gaan. Hij zou bij niemand moeten halt houden. Maar in één voortdurende beweging van de één naar de ander moeten gaan tot de hele gemeenschap van de gemeente omcirkeld was.

Waar woont God?

Een kindervinger zou langs alle stoelen in de kerkzaal moeten gaan. Ook langs de lege. Daar woont God ook: Wachtend! Langs de avondmaalstafel. Langs het doopvont. Langs de kansel....

Neen. Bij de kansel zou de vinger eindelijk halt mogen houden. Niet bij de spreker achter de kansel. Maar bij de opengeslagen bijbel op de kansel.

Waar woont God? Kort gezegd: In de gemeenschap van de gemeente rondom het woord van God!

God woont in het samenzijn van de gemeente. Hij woont in het zingen en in het bidden van de gemeente. Je kunt Hem tegenkomen in de gemeentelijke avondmaalsviering en in een handdruk tussen twee gemeenteleden.

God woont in het samenzijn van de gemeente, wanneer dit een samenzijn is rondom zijn woord.

Rondom het woord van God kun je als gemeente veel doen: Bidden. Zingen. Getuigen. Avondmaal vieren. Dopen. Vergaderen. Koffie drinken. Elkaar helpen. Lachen en huilen.

God woont in de gemeenschap van de gemeente rondom zijn woord.

Draait u zich eens een kwartslag op uw stoel om. U hebt tijdens de kerkdienst vast wel eens op uw stoel willen draaien! Vanmorgen stoort dit niet, maar bevordert zelfs een goed begripen van de preek.

Draait u zich eens een kwartslag om op uw stoel en kijk uw buurman of buurvrouw aan: U kunt in hem of haar God tegenkomen!

Wanneer u elkaar ontmoet rondom Gods woord, woont God in deze ontmoeting.

God heeft zich gebonden aan zijn woord. Waar Gods woord gehoord en geloofd wordt, is Hij zelf aanwezig.

Mag ik het vanmorgen eens heel vreemd zeggen?

Het woord van God is een soort stoeltjeslift zoals je die kunt aantreffen in de bergen van Zwitserland en Oostenrijk. Vlak na de vakantie maakt dit beeld waarschijnlijk méér duidelijk dan een uitgebalanceerde theologische verhandeling.

Op vakantie in Zwitserland zal een vader met zijn zoons een berg bestijgen. De beide zoons gaan sportief te voet. Hun vader zal met de stoeltjeslift gaan. Halverwege de tocht zegt de ene zoon tegen de andere: Waar zou vader toch zitten? Misschien is hij boven op de berg. Zal ik verder klimmen en hem zoeken? Misschien is hij nog beneden. Zal ik afdalen en hem halen?

Maar de andere zoon zegt: Vader heeft een kaartje voor de lift. Hij zal hier langs komen en kan hier uitstappen!

Paulus schrijft in Romeinen 10:

Zeg niet in uw hart: Wie zal ten hemel opklimmen? namelijk om Christus te doen afdalen. Of: wie zal in de afgrond neerdalen? namelijk om Christus uit de doden te doen opkomen. Want nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart!

Het woord van God is als een lift in de bergen. Boven zitten de kabels vast in de hemel. Onderaan zijn de kabels diep in de aarde vastgemaakt.

Op alle plaatsen langs deze woordlift kun je Christus ontmoeten. Christus heeft

zagezegd een levenslang abonnement op deze woordlift.

Overal waar het woord open gaat en mensen Hem opwachten, stapt Christus uit om hen te ontmoeten.

God heeft zich gebonden aan zijn woord. Overal waar zijn woord gehoord en geloofd wordt maakt God woning onder de mensen.

God heeft zich gebonden aan zijn woord. Dat is iedere zondag voor mij een geweldige troost. Ik hoef Christus gelukkig niet uit de hemel naar beneden te preken. Al had ik een woordenstroom tot mijn beschikking met een kracht en een meeslependheid als van de Niagarawaterval: Ik zou er Christus niet mee uit de hemel kunnen preken. Ik hoef Christus gelukkig niet uit de diepte omhoog te halen.

Van sommige mensen wordt gezegd dat zij een diep inzicht bezitten. Geen theologische kennis reikt zo diep dat het reikt aan het geheim van de gestorven Christus die diep in het graf de dood overwon. Geen diep theologische kennis kan de aanwezigheid van de opgestane en levende Christus schenken!

Dit is mij iedere zondag een geweldige troost: Ik hoef Christus niet te halen. Hij komt zelf! Wanneer ik geen andere bedoeling heb dan het woord te doen opengaan, en wanneer er een gemeente is die op Christus wacht, stapt Christus zelf van de bladzijde van de bijbel de kerkzaal in om ons te ontmoeten.

God woont dáár waar zijn woord gepredikt en gehoord en geloofd wordt.

Of u tot de gemeente van Jezus Christus behoort,

of u een kind van God bent,

of u zeker kunt zijn van uw geloof, of u behouden bent, of u in de hemel komt,

of u uitverkoren bent,

hangt allemaal van het horen naar en geloven van Gods woord. Zoals Paulus schrijft: 'Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus'.

Er zijn mensen die jaar in jaar uit, zondag in zondag uit in de kerk zitten. Ze hebben over bijna elke bijbeltekst tenminste één preek gehoord.

Maar het zijn sombere mensen. Zij komen de kerk steeds weer onveranderd uit. Met dezelfde zorgen, dezelfde schuld, dezelfde twijfel waarmee ze de kerk zijn binnen gestapt.

Hoogst verbaasd vraag je één van hen: Hoe kunt u onder zoveel evangelieprediking een toberig en onveranderd mens blijven?

Ach meneer, je moet toch altijd maar afwachten of je wel uitverkoren bent!

Dat is het meest ongerijmd wat je kunt doen: onder de evangelieprediking er op gaan zitten wachten of je wel uitverkoren bent.

God heeft zich verbonden aan zijn woord. Waar zijn woord gehoord en geloofd wordt maakt God woning onder de mensen.

Onder de evangelieprediking er op gaan wachten of je uitverkoren bent is ongerijmd en onbeleefd. Het is even ongerijmd en onbeleefd als tijdens een bezoek van je vader er op gaan zitten wachten tot je vader komt.

'Het geloof is uit het horen, en het horen door het woord van Christus'.

Je kunt de uitverkiezing tot geloof en het horen naar het woord van God niet tegen elkaar uitspelen. Uitverkiezing tot geloof en het luisteren naar het evangelie zijn geen twee verschillende zaken. Het zijn de twee kanten van één zaak.

De evangelieprediking is een poort waarboven geschreven staat: Komt allen tot mij, die vermoeid en beladen bent. Wanneer u door die poort bent heen gegaan en zich omdraait, leest u: U bent uitverkoren.

Uitverkiezing is de achterkant van de evangelieprediking. Het is het goddelijke zegel, dat achter op de prediking is gedrukt.

Er zijn mensen die zeggen: Je kunt naar de kerk gaan om het evangelie te horen. Je kunt zelfs willen geloven. Maar dat helpt allemaal niets! Een mens is voor God toch maar een stok en een blok. Je bent als mens tegenover God volledig passief. Je ligt waar hij je legt.

Een mens tegenover God een stok en een blok? Een blok geef je een schop. Maar je praat er niet mee. Een stok pak je op om hem te verleggen. Maar je praat er niet mee. U bent voor God geen stok of een blok. Want God praat met u.

God richt ook deze morgen het woord tot u. In dit horen van zijn woord en het antwoord op zijn woord wordt over u beslist.

Er zijn er die zeggen: Maar het geloof moet je gegeven worden!

Inderdaad: Het geloof wordt u door God gegeven. Maar God drukt u zijn geschenken niet zomaar in de handen. Zo geeft u zelf toch ook niemand een geschenk. In de trant van: Hier! Aanpakken maar! Dat zou op zijn minst onbeleefd zijn!

God geeft het geloof. Maar Hij praat er bij. In dit praten, in de evangelieprediking, schenkt Hij u het geloof.

‘Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen uit het woord van Christus’.

Om deze reden wordt in een baptistengemeente en in verschillende andere gemeentes, de doop alleen bediend op de belijdenis van het geloof.

Je kunt lang praten over Gods eeuwige verkiezing waaraan tenslotte alles hangt. En over Gods verbondstrouw die over de geslachten heen reikt. En over Gods liefde voor de mens die al begint voor de mens als baby God kan liefhebben of zijn geloof kan belijden.

Van dit alles gaat geen woord af. Maar niets van deze overwegingen is een reden tot doopsbediening.

God heeft zich in zijn werk onder de mensen gebonden aan de prediking, het horen en het geloven van zijn woord. Wanneer we als gemeente God trouw willen zijn moeten we binnen dit raam blijven!

Zo openbaart God zich onder ons: In prediking, in het luisteren naar het woord, en gelovig antwoord op dit woord.

Zo mogen wij alleen mensen dopen die het evangelie hebben gehoord en in belijdenis van geloof op Gods woord hebben geantwoord.

Waarom zijn er zoveel ongelovigen?

Iemand zei: Omdat gehoorzamen zo moeilijk is!

Geloven is ten diepste: Gehoorzamen. Ongehoorzaamheid is één van de dingen die het diepst in ons vlees zit.

Op hun 16e jaar gaan kinderen het moeilijk krijgen met zaken als 'de zin van het leven'. Maar op hun tweede hebben ze het al moeilijk met gehoorzamen.

We moesten nu een halve minuut stil zijn. In deze halve minuut moesten we ons afvragen hoe vaak we ten aanzien van een bepaalde kwestie in ons leven Gods woord hebben gehoord en geweigerd hebben te gehoorzamen.

Een minuut stilte doet aan de dodenherdenking denken. Niet antwoorden op Gods woord is een gemiste levenskans. Aan gemiste levenskansen denken is een vorm van dodenherdenking.

Maar er is één verschil met een dodenherdenking. Wanneer u nu besluit te gehoorzamen krijgt het kans!

God maakt woning in u, in de gemeente, en het feest van het leven kan in zijn rijkdom gevierd worden.

Amen.